

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/105/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113237224
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4113237224.5

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcu: 1/ H. A. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. L. XX, XX-XXX N. - Z., L. republika, 2/ Z. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. L. XX, XX-XXX N. - Z., L. republika, 3/ X. Y. G.ň, nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, XX-XXX J., L. republika, zastúpení Advokátskou kanceláriou KOTRUSZ - BENČÍK, s.r.o., so sídlom Štefánikova 57, 949 01 Nitra, proti žalovanému: EUROVIA SK, a.s., so sídlom Osloboditeľov 66, 040 17 Košice, IČO: 31 651 518, zastúpený Advokátskou kanceláriou Mihalda, Valach, Kišac, s.r.o., so sídlom Gogoľova 18, 852 02 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o trovách konania, o odvolaní žalobcov 1/, 2/ a 3/ proti uzneseniu č. k. 25C/288/2013-356 zo dňa 30.05.2017 rozhodol

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému voči žalobcom 1/, 2/ a 3/ priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie) napadnutým uznesením č. k. 25C/288/2013-356 zo dňa 30.05.2017 žalovanému priznal plnú náhradu trov konania v súlade s § 255 ods. 1, § 251 ods. 2, § 257, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“) a § 150 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej ako „OSP“). V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 25C/288/2013-292 zo dňa 10.09.2015 došlo k zamietnutiu žaloby žalobcov v celom rozsahu. Ďalšími výrokmi súd uložil povinnosť žalobcovi 1/ zaplatiť žalovanému náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu žalovaného v sume 1.296 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobcovi 2/ uložil povinnosť zaplatiť právnenmu zástupcovi žalovaného náhradu trov konania vo výške 907,06 eura a žalobcovi 3/ uložil povinnosť zaplatiť právnenmu zástupcovi žalovaného náhradu trov konania vo výške 1.345,68 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku v časti výrokov o trovách konania podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/, 2/ a 3/, žiadajúc odvolací súd, aby rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Namietali, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nezohľadnil aplikáciu § 150 ods. 1 OSP. Pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania je potrebné zohľadniť aktuálnu finančnú situáciu žalobcov, ktorá je nepriaznivá a aj tú skutočnosť, že v dôsledku škodovej udalosti bola žalobcom spôsobená škoda na zdraví, ktorú sprevádzajú aj ďalšie nepriaznivé následky. Namietali, že v danom prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré je potrebné pri rozhodovaní zohľadniť a v dôsledku ich existencie nepriznať žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania.

3. Odvolací súd preskúmaním odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že tento súd nepostupoval v zmysle príslušných ustanovení o náhrade trov konania, keď neskúmal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Odvolací súd uviedol, že predmetom ďalšieho rozhodovania o trovách konania bude zaoberať sa a vyhodnotiť aplikáciu § 257 CSP, teda prihliadnuť na

existenciu, resp. neexistenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na strane niektorej zo strán sporu. Súd prvej inštancie uvedené v predchádzajúcom rozhodnutí o trovách konania nezohľadnil a vo veci bez toho, aby vyhodnotil dôvodnosť aplikácie tohto ustanovenia (§ 150 OSP) vo veci rozhodol.

4. Po vrátení veci v časti týkajúcej sa náhrady trov konania súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodol napadnutým uznesením č. k. 25C/288/2013-356 zo dňa 30.05.2017, pričom prihliadol aj dôvody hodné osobitného zreteľa. Aj po opätovnom preskúmaní veci súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal žalovanému plnú náhradu trov konania. Súd nemohol prihliadať na to, či je osoba, ktorej sa má priznať náhrada konania majetná, alebo nie, naozaj by to mohlo viesť k podávaniam žalôb voči majetným osobám, bez zodpovednosti za trovy konania v prípade neúspechu. Situáciu zdravotnú, psychickú či sociálnu si spôsobili žalobcovia sami, resp. ju spôsobil žalobca 1/. Žalovaný za ňu nebol zodpovedný. Informácie, na základe ktorých bolo možné zistiť, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný, si mali žalobcovia možnosť zistiť z verejne dostupných zdrojov (internet). Výzva žalovanému bola zaslaná až s podanou žalobou, priestor na mimosúdne rokovanie tak obmedzili žalobcovia. Už na prvom pojednávaní žalovaný namietal svoju pasívnu legitimáciu. Žalobcovia nezobrali návrh späť, trvali na pokračovaní v konaní, dávali ďalšie procesné návrhy. Vo veci bolo rozhodnuté až rozsudkom súdu. Súd prvej inštancie sa z uvedených dôvodov tak nestotožnil so žalobcami, že by tu bol dôvod pre postup podľa § 257 CSP.

5. Proti napadnutému uzneseniu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/, 2/ a 3/, žiadajúc zmenu napadnutého uznesenia odvolacím súdom tak, že žiadnej zo strán neprizná právo na náhradu trov konania. Podané odvolanie odôvodnili ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Uviedli, že súd prvej inštancie len formálne zopakoval tvrdenie sporových strán bez toho, aby zohľadnil jednotlivé hľadiská podľa § 257 CSP a prihliadol na judikatúru aj k ustanoveniu § 150 ods. 1 OSP. Žalobcovia opätovne poukázali na to, že v predmetnom konaní boli presvedčení o pasívnej vecnej legitimácii žalovaného, ktorý vystupoval aj vo vedených trestných konaniach. Súd prvej inštancie nekriticky prebral do svojho rozhodnutia tvrdenie žalovaného, ktoré bolo popreté, že žalobcovia zabránili žalovanému okamžitým podaním žaloby v možnosti upozorniť na existujúce zmluvné vzťahy už skôr. Z napadnutého uznesenia nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie zaoberal dôvodmi hodnými osobitného zreteľa - nepriaznivou finančnou situáciou, spôsobenou ujmu na zdraví a skutočnosťou, že žalovaný neutrpí žiadny nepriaznivý finančný dopad v prípade nepriznania náhrady trov konania. V závere podaného odvolania namietali nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia.

6. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť. Uviedol, že žalovaný nikdy netvrdil, že by bol stavebníkom rýchlostnej cesty R1 a takéto skutočnosti ani nevyplývajú z trestného konania. Žalobcovia bez bližšieho oboznámenia sa a zabezpečenia verejne dostupných informácií podali žalobu proti žalovanému (uvedené informácie o stavebníkovi mohli získať už pred podaním žaloby z internetu). Žalovaný už na prvom pojednávaní namietal svoju pasívnu vecnú legitimáciu v dôsledku čoho mohli žalobcovia zobrať svoju žalobu späť. Vznik súdneho konania zavinili žalobcovia, ktorí sa nedostatočne venovali príprave žaloby a nezabezpečili si dostatočný rozsah informácií, ktoré boli verejne prístupné. K finančnej, zdravotnej a sociálnej situácii žalobcov uviedol, že žalobcovia si ujmu na zdraví a psychickú traumu spôsobili zavineným konaním sami, keď nerešpektovali dopravné značenie a pokyny pracovníkov SBS na zastavenie motorového vozidla. Rovnako nepriaznivú finančnú situáciu nijakým spôsobom nepreukázali a nepodložili náležitými dôkazmi.

7. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) rozhodujúc o včas podanom odvolaní žalobcov 1/, 2/ a 3/ uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

10. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že dňa 30.10.2013 podali žalobcovia na Okresnom súde Nitra žalobu o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, ktorou sa domáhali každý vo svojom mene zaplatať náhradu za bolesť, náhradu nákladov účelne vynaložených na odstránenie škodlivých následkov, náhradu nemajetkovej ujmy spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % z dlžnej sumy odo dňa 30.10.2013 do zaplatať. Svoj nárok odvodzovali od škodovej udalosti, ktorá sa im stala na rýchlostnej ceste R1, v dôsledku ktorej utrpeli zranenia každý v inom rozsahu a taktiež vznikla škoda na motorovom vozidle. Ako subjekt zodpovedný za škodu považovali právneho predchodcu žalovaného, ktorý vystupoval aj v trestnom konaní ako zodpovednostný subjekt. Súd prvej inštancie vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého dospel k záveru, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, v dôsledku čoho rozsudkom zo dňa 10.09.2015, č. k. 25C/288/2013-292 žalobu zamietol a zároveň rozhodol o povinnosti žalobcov zaplatiť náhradu trov konania procesne úspešnému žalovanému. Proti tomuto rozhodnutiu súdu v časti týkajúcej sa trov konania podali žalobcovia odvolanie, ktorému odvolací súd vyhovel a uznesením č. k. 5Co/1102/2015-334 zo dňa 31.01.2017 rozsudok súdu prvej inštancie v časti trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol samostatným uznesením č. k. 25C/288/2013-356 zo dňa 30.05.2017, ktorým žalovanému priznal plnú náhradu trov konania. Aj proti tomuto rozhodnutiu súdu sa žalobcovia odvolali, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie č. k. 25C/288/2013-356 zo dňa 30.05.2017 predmetom tohto odvolacieho konania.

13. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní, spravidla v spore, uspel, má, zásadne, právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

14. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej ako „Dohovor“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument strany sporu je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgiadas v. Grécko z 29.05.1997, Recueil III/1997).

15. Ustanovenie § 257 CSP umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia nepriznal náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak patrí ich náhrada. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré Civilný sporový poriadok neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, treba prihliadnuť na osobné, zárobné, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov, a to na oboch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pričom hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania.

16. V sporovom konaní sa povinnosť nahradit' trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255

a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, a preto sa musí vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane niektorej strany sporu. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany konania povinnej plne alebo čiastočne nahradiť trovy konania. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnúť i na postoj strán sporu v konaní. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešnej strany sporu.

17. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (uznesenie Ústavného súdu SR z 08.12.2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14).

18. Nedôvodnosť aplikácie § 257 CSP je v danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnená síce stručným spôsobom, avšak takéto stručné odôvodnenie nezakladá vadu nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia, pretože súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom posúdil v odvolaní žalobcami namietané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, aj keď odôvodnenie ich nevzhliadnutia v predmetnej veci je vyjadrené stručne. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie nie sú v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich nemožno považovať za odporujúce vyššie citovaným článkom Ústavy a Dohovoru. Vzhľadom na to nemožno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia, predovšetkým z dôvodu, že ustanovenie § 257 CSP a posudzovanie danosti dôvodov hodných osobitného zreteľa je na úvahe súdu, ktorý posúdi či vzhľadnutie dôvodov hodných osobitného zreteľa je odôvodnené, alebo tieto dôvody súd nevzhliadne. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery strán sporu a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej strany sporu, teda toho, komu budú trovy konania zaplatené. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod. (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3M Cdo 5/2006).

19. V predmetnom konaní rovnako ako súd prvej inštancie aj odvolací súd nevzhliadol také dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobcov, pre ktoré by náhrada trov konania žalovanému nemala byť priznaná a námietky žalobcov uvádzané v podanom odvolaní odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Súčasne odvolací súd dáva do pozornosti, že žalobcovia v podanom odvolaní poukázali na ich nepriaznivú finančnú situáciu, ktorú však žiadnym spôsobom nepreukázali a nevyplývala ani z obsahu spisu predmetného konania. Súd prvej inštancie správne neprihliadol na uvádzanú nepriaznivú finančnú situáciu žalobcov, keďže nebola preukázaná pravdivosť takéhoto tvrdenia. Pokiaľ žalobcovia v podanom odvolaní a rovnako aj v predchádzajúcom odvolaní voči rozsudku č. k. 25C/288/2013-292 zo dňa 10.09.2015, namietali skutočnosť, že súd prvej inštancie neprihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom uviedli ako jeden z hlavných dôvodov zlú finančnú situáciu, na to, aby bola uvedená námietka súdom akceptovaná, je potrebné pravdivosť tvrdených skutočností preukázať, resp. preukázať ju aspoň čiastočne. V prípade preukázania tvrdených skutočností by sa namietanie zlej finančnej situácie žalobcov nejavilo len ako účelové so snahou vyhnúť sa náhrade trov konania, ktoré žalovaný musel vynaložiť pri bránení sa pred podanou žalobou, ktorá bola vzhľadom na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného zamietnutá. Rovnako tak odvolací súd námietku o tom, že žalovaný neutrpí žiadnu ujmu, keď mu súd neprizná náhradu trov konania, pretože má vysoké príjmy a zisky, považoval za nedôvodnú. Nemožno nepriznať náhradu trov konania úspešnému žalovanému len z dôvodu, že žalovaný dosahuje určité príjmy, resp. nie je nemajetným, bez preukázania iných dôvodov hodných

osobitného zreteľa, napríklad nemajetnosti protistrany, pretože by to viedlo k záveru, že úspešná strana v spore nemá nárok na náhradu trov konania len z dôvodu, že je majetnou, resp. disponuje určitým majetkom, čo by v budúcnosti vyústilo do špekulatívneho správania. Súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliada primárne na nepriaznivé majetkové a sociálne pomery strany, ktorá má povinnosť druhej strane trovy konania nahradiť, pričom tieto pomery musia byť preukázanými, a až následne prihliada na následok nepriznania náhrady trov konania protistrane. Majetkové pomery strany, ktorej bola náhrada trov konania priznaná, bez preukázania zlej finančnej situácie strany, ktorá má trovy konania nahradiť, nie sú dôvodom hodným osobitného zreteľa. V predmetnej veci, ako už bolo vyššie uvedené, žalobcovia svoje nepriaznivé majetkové a sociálne pomery nepreukázali, a preto odvolací súd nezvážil majetkové a sociálne dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

20. Ku skutočnosti, že žalobcovia utrpeli ujmu na svojom zdravotnom a aj psychickom stave odvolací súd dodáva, že k predmetnej dopravnej nehode, ktorá mala za následok spôsobenie zdravotnej a psychickej ujmy žalobcov, došlo nerešpektovaním dopravných značení a pokynov pracovníkov SBS služby na zastavenie motorového vozidla vodičom motorového vozidla, ktorý je jedným zo žalobcov, a preto možno zavinenie predmetnej dopravnej nehody pričítať práve vodičovi motorového vozidla, resp. žalobcom. Na základe uvedeného rovnako ako uviedol súd prvej inštancie žalovaného nemožno postihovať za spôsobenie zdravotnej a psychickej ujmy žalobcom nepriznaním náhrady trov konania, keďže žalobcovia si za spôsobenie takejto ujmy môžu vlastným zavinením. Aj ostatné námietky v podanom odvolaní odvolací súd vzhliadol za nedôvodné a záverom k pasívnej legitímácii žalovaného dodáva, že žalobcom nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného mohol byť zrejmý jednak z internetu, kde bol zverejnený projekt výstavby predmetnej rýchlostnej cesty R1 alebo sa mohli dopytovať zistenia pasívnej legitímácie žalovaného v predmetnom konaní na príslušnom orgáne štátnej správy. Tým, že v konaní pokračovali bez ohľadu na námietku žalovaného o svojej pasívnej legitímácii, bolo rozhodnutím žalobcov, ktorí sa napriek tejto skutočnosti rozhodli v predmetnom konaní pokračovať, a preto ani z tohto dôvodu nemožno v súlade s ustanovením § 257 CSP vzhliadnuť dôvod hodný osobitného zreteľa a žalovanému náhradu trov konania nepriznať.

21. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k vecnej správnosti napadnutého uznesenia č. k. 25C/288/2013-356 zo dňa 30.05.2017, a preto ho v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal, keďže mu v tomto štádiu konania trovy vznikli, a to vyjadrením sa k podanému odvolaniu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací žalobu) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).